

Jeg skal oplyse, at der ikke bliver middagspause i dag.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Til hr. Gade: Det, der var situationen i 1998 og grunden til, at der var al mulig anledning til at være meget alarmeret over udsigterne, var jo, at våbeninspektionen var stoppet, og derfor var udsigterne til at få bugt med de biologiske, kemiske og andre våben jo lig nul, hvis ikke der skete noget.

Det er rigtigt, at man aldrig kan vide, hvad der sker, når man sætter et militært angreb ind, det kunne man heller ikke dengang, man kunne ikke vide, at det ville lande med en diplomatisk løsning. Men her ved vi, at det ikke kan lande med en diplomatisk løsning.

Den indsats, vi nu gør, kommer, efter at krigen er startet og alle diplomatiske muligheder er udtømt. Det var ikke tilfældet ved den lejlighed. Også det er et element, der skal indgå i vurderingen, og som jo viser, at situationen i 1998 i alt væsentligt var meget forskellig fra situationen i dag.

Rigtigt, vi ville, hvis der var kommet en krig i 1998, principielt være i den samme situation, men man skal lægge mærke til, at den militære aktion, der var påtænkt i 1998, skulle finde sted med proportional anvendelse af magt, læs: det var ikke en militær landkrig, der var sigtet med den militære trussel, der blev opbygget i 1998.

Kl. 17.30

Til hr. Jesper Langballe: Jeg kan selvfølgelig slet ikke acceptere og glæde mig over stabilitet i Irak under Saddams jernhånd. Det drejer sig om afvæbning af Saddam Hussein, det er også til hr. Rohde, det er jeg fuldstændig enig i, det er det tema, vi diskuterer. Spørgsmålet, diskussionen mellem os er alene, hvordan man gør det bedst.

Jeg ville have givet mere tid både til forhandlinger om at skabe en stor koalition, og jeg ville have givet mere tid til våbeninspektion helt i overensstemmelse med FN, med Kofi Annan, med flertallet i Sikkerhedsrådet og med våbeninspektørerne selv.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Det Radikale Venstre er sædvanligvis et pragmatisk parti, der ikke låser sig fast, men tager bestik af situationen og argumenterne. Vi er lige nu i en situation, hvor en koalition er i fuld gang med at afvæbne Saddam Hussein. Er det så ikke

lidt underligt for Det Radikale Venstre at diskutere, hvad man kunne opnå med våbeninspektion i løbet af de næste 2 måneder i en situation, hvor hundredvis af irakere på nuværende tidspunkt med glæde overgiver sig til de amerikanske koalitionsstyrker? Det er en noget hypotetisk diskussion.

Det Radikale Venstre viste i 1998 og i forbindelse med Kosovo i 1999, at der somme tider var situationer, hvor man skulle anbefale at deltage aktivt også fra dansk side.

Var det ikke rimeligt, om Det Radikale Venstre også i denne situation kiggede på, hvad mulighederne er for at få afvæbnet den diktator, FN har krævet afvæbnet igennem de sidste 12 år, i stedet for at fortsætte den noget hypotetiske diskussion?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Niels Helveg Petersen holdt sig ikke for god til at ironisere over omfanget af det danske bidrag til afvæbning af Saddam Hussein. Det synes jeg ærlig talt at den forhenværende udenrigsminister skulle holde sig for god til.

Hr. Niels Helveg Petersen var stolt over indsatsen i Kosovo. Det kan jeg godt forstå, men det kan vel ikke være sådan, at vi kun kan forholde os til resultaterne af én indsats? I politik handler det vel om at tage ansvaret på sig, træffe nogle beslutninger, som så kan føre til succes. Men der er jo også en risiko for det modsatte. Den politiske beslutningskraft kan vel ikke være afhængig af, hvor godt eller hvor skidt det går.

Ærlig talt, jeg synes ikke, at indlægget fra hr. Niels Helveg Petersen var en forhenværende udenrigsminister værdig, slet ikke en udenrigsminister, som i den grad stod i spidsen for en offensiv dansk sikkerhedspolitisk indsats på den internationale scene, som den pågældende forhenværende udenrigsminister, nemlig hr. Niels Helveg Petersen, faktisk har høstet megen ros for.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Det Radikale Venstre har under debatten hævdet, at det var utrolig vigtigt med et FN-mandat, et entydigt FN-mandat, og hvis der var det, ville Det Radikale Venstre gerne være med i en aktion.

Nu kan jeg så konstatere ud fra hr. Niels Helveg Petersens svar, at for det første erkender man, at der ikke var ikke noget entydigt FN-